

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

SETIEMBRE 1979 SEPTEMBER

DOLOR DEL SANTO PADRE

POR LA EXPULSION DE 70 MISIONEROS DE BURUNDI

Durante la audiencia general del miércoles 13 de junio, Juan Pablo II pronunció las siguientes palabras relativas a los dolorosos acontecimientos registrados recientemente en las misiones de Burundi.

No puedo ocultarlos, queridísimos hermanos y hermanas, el sentimiento de agudo, profundo dolor que ha experimentado mi corazón al saber las graves noticias de la expulsión de 70 misioneros de la República de Burundi, ocurrida la semana pasada, mientras estaba en Polonia. Son sacerdotes, religiosas y laicos, de instituciones y obras misioneras, conocidas y estimadas por su esfuerzo de evangelización en todo el mundo.

Me solidarizo, ante todo, con las comunidades católicas de las diócesis y, en primer lugar, con sus Pastores que se han visto privados repentinamente de ayudas valiosas y calificadas en diversos sectores de la vida pastoral, de la formación del clero, de escuelas, obras de caridad y promoción humana; pienso afectuosamente en estos misioneros separados de la viña del Señor a la que estaban dedicados. Igualmente, estoy profundamente apenado por el pensamiento de que la Iglesia, universal en su misión y en su solicitud por todos los pueblos, y que, aun en medio de dificultades, no puede dejar de “sentirse de casa” en cualquier país del mundo —¡Burundi, por lo demás, cuenta con una importante población católica!—, no ha tenido tiempo de examinar en qué pueda haber faltado alguno —si ha faltado— a la lealtad y al respeto que nuestra misión religiosa requiere y que observamos en todas las partes hacia las autoridades e instituciones cívicas. Si ocurre que alguno se equivoca en su comportamiento, pienso que la autoridad de la Iglesia tiene motivo para esperar con confianza por parte de la autoridad civil tanto más si mantiene con ella relaciones oficiales. La Iglesia ha dado pruebas de espíritu de colaboración y sabrá intervenir y corregir, si fuere necesario, mientras por su parte no puede menos de confiar en el espíritu de comprensión y diálogo de las autoridades civiles.

Queridísimos hijos, rezad conmigo para que en la Iglesia de Burundi continúe la ayuda espiritual de los misioneros, la herida pueda ser curada y se reanude el diálogo desarrollándose en beneficio de la comunidad católica y de toda la nación de Burundi, tan querida por mí.

Misionar o. Cukale S.J. (levo) in obiskovalec azijskih misijonarjev (desno) pred misijonarjevo farno šolo z indijsko mladino.

TAKO MISLI CERKEV...

Povabite jih!

Čudoviti pastoralni načrti pesameznih Cerkev, ustanove za poklice, ki morajo po določilih koncila načrtno in urejeno voditi vse pastoralno delo za pospeševanje poklicev, naj odpirajo pota in pripravljajo ugodna tla Gospodovi milosti. Bog je vedno svoboden, da pošlje, kogar hoče in kadar hoče, po čbilnem bogastvu svoje milosti z dobrotljivostjo do nas v Kristusu Jezusu. Redno pa kliče po naših osebah, po naši besedi. Zato se nič ne bojte vabiti. Pojdite med svojo mladino. Pojdite jim osebno naproti in jih vabite. Srca mnogih mladih in tudi ne več povsem mladih so pripravljena vas poslušati. Mnogi izmed njih si iščejo cilj, ki naj bi zanj živeli. Pričakujejo, da bodo odkrili neko poslanstvo, ki je zanj vredno živeti, in mu posvetiti svoje življenje. Kristus jih je uglasil na svoj in naš klic. Mi moramo vabiti. Drugo bo naredil Gospod, ki daje slehernemu poseben dar po milosti, ki mu je bila dana.

Opravlajte to službo širokosrčno. Odprimo, kakor hoče koncil, svojo dušo „prek mej posameznih škofij, narodov, pokrajin, redovnih družb ali obredov. Pred očmi naj imamo potrebe vesoljne Cerkve in naj pomagamo predvsem tistim pokrajinam, kjer delavcev v Gospodovem vinegradu najbolj potrebujejo.“ Kar smo povedali škofom in njihovim soodelavcem v duhovniški službi, bi radi povedali tudi redovnim predstojnikom in predstojnicam, voditeljem sekularnih institutov, vsem odgovornim za misijone, da bi vsakdo storil svoje v skladu s svojo odgovornostjo za splošno blaginjo Cerkve.

Janez Pavel II.

MISIJONSKI GLAS IZ DOMOVINE

IZ Misijonskega pisma št. 15 (Prelat dr. Vilko Fajdiga)

Ljubljana, dne 1. aprila 1979.

Radi bi vam najprej priklicali v spomin nekaj temeljnih misli o misijonski dejavnosti. Vemo, da poznate koncilski odlok o misijonih „Ad gentes“, vendar je treba nekatere misli še razložiti in pojasniti. Tokrat bi vam radi pojasnili, kako vsa misijonska dejavnost izhaja „iz poslanstva božjega Sina in iz poslanstva Svetega Duha po načrtu Boga Očeta“ (M 2).

Sv. Pavel je lepo utemeljil božji načrt, ki so ga v našem času prejeli naši misijonarji, z besedami: „Meni najmanjšemu... je bila dana ta milost, da bi poganom oznanil nedoumljivo bogastvo Kristusovo ter vsem pojasnil, kakšen je načrt skrivnosti, od vekov skrite v Bogu, ki je vse ustvaril...“ (Ef 3, 2-9).

1. Očetov načrt

Jezus nam je razodel, kaj Oče hoče. V raznih prilikah ga pokaže kot gospodarja žetve, kot lastnika vinograda, njive, ki stalno pošilja služabnike na delo in da pobirajo sadove. Končno pošlje lastnega Sina (prim. Mt 20,1). To se danes nadaljuje s tem, da misijonarji delajo po istem načrtu. Sv. Pavel naroča: „Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Jezusu Kristusu“ (Ef 2, 5). Bog hoče delovati po svojih vidnih predstavnikih, misijonarjih, po moči, ki deluje v nas, kar mi prosimo in umejemo“ (prim. Ef 3,20). Zato Oče neprestano kliče in pošilja: očake, preroke, svojega Sina Jezusa, apostole in njihove naslednike. Jezus nam celo naroča, naj prosimo Gospodarja žetve, da naj pošlje delavce na svojo žetev (prim. Lk 10,2; Mt 18-14).

Jezus je izvrševal Očetovo voljo. Vedno se je skliceval na Očeta in razumel njegovo voljo kot zapoved. Misijonska dejavnost zato ni nič drugega kot izvrševanje Očetove volje. Jezus je molil: „Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz nje poslal v svet“ (Jan 16, 18). Izvrševanje Očetove volje pa terja velike žrtve, ki često vodijo na Kalvarijo. Božji načrt je povezan s skrivnostjo križa, ki včasih z vso silo pritiska na rame posameznih misijonarjev. Toda Jezus ni pozabil na nagrado: „Oče, hočem, naj bodo tudi ti, katere si mi dal, z menoj tam, kjer sem jaz: da bodo gledali mojo slavo, ki si mi jo dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta“ (Jan 17,24).

2. Sinovo poslanstvo

V vsej polnosti se je začel uresničevati božji načrt z učlovečenjem božjega Sina, po katerem je Bog vzpostavil oseben odnos do ljudi in sveta, saj je dejal: „Zakaj Oče sam vas ljubi, ker vi ljubite mene“ (Jan 16,27). Nobeno drugo ime ni dano ljudem, da bi se mogli zveličati, razen Jezusa Kristusa. Misijonarji delajo v Jezusovem imenu in z njegovo močjo ustvarjajo oseben stik z Bogom. Zato molimo za svetost naših misijonarjev, da bodo Jezusu čimbolj podobni. Le tako bo mogel skrivnostno živeči Kristus v Cerkvi po njih uresničevati Očetov

načrt, da bi se vsi ljudje zveličali. Jezus je prejel oblast od Očeta in jo izročil svoji Cerkvi. Nihče ne more opravljati misijonskega poslanstva brez blagoslova Cerkve oziroma hierarhičnega vodstva.

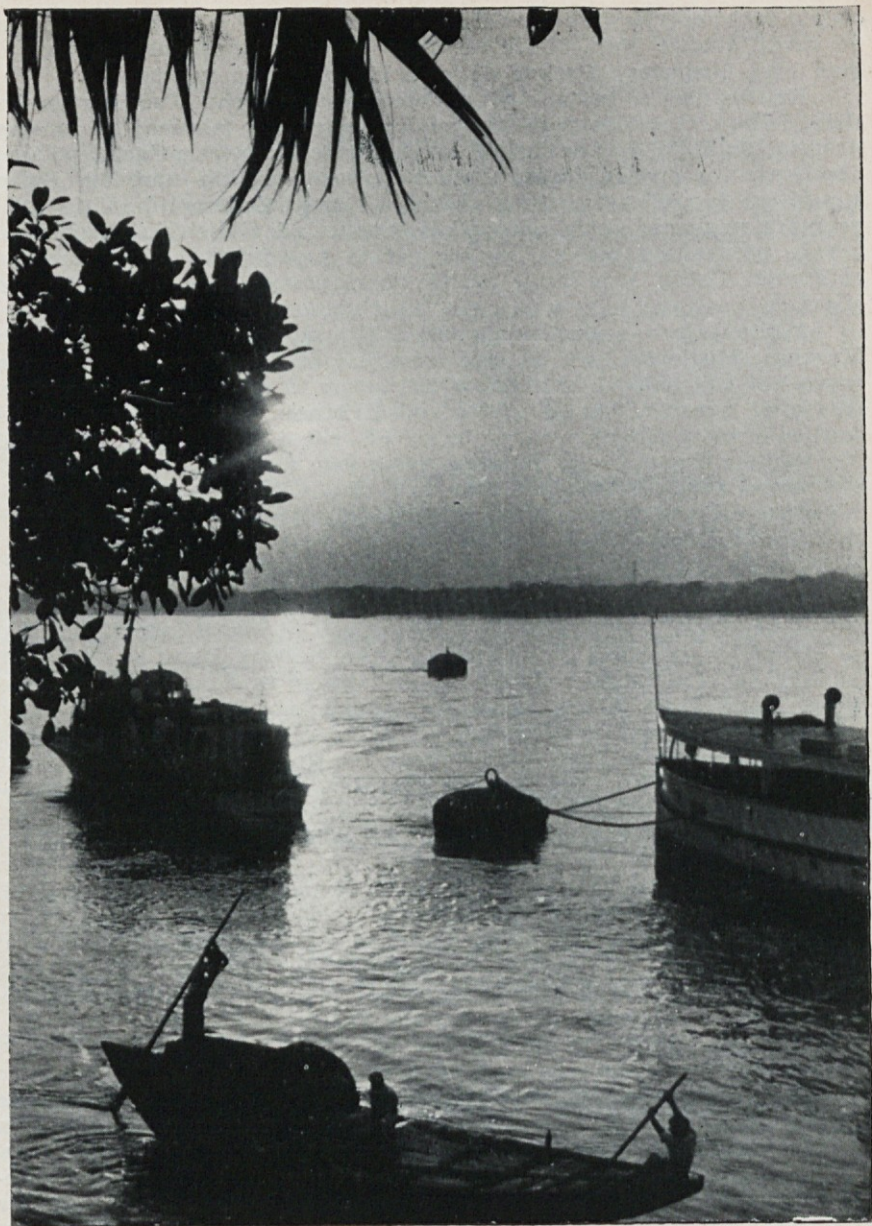
Kristus nam je postal enak v vsem, razen v grehu. Tudi misijonsko delo mora seči v vse pore življenja. Misijonskih izkušenj ne smemo presajati iz Evrope v Afriko in Azijo. Misijonar mora prinesiti polnost „življenja“ v afriško kulturo ali v kulture azijskih narodov. Božje kraljestvo je treba graditi na afriških ali azijskih temeljih. V tej luči se mora misijonar često odpovedati vsemu: od življenjskih navad, ki jih je prevzel od matere, pa do načina zapadnjaškega, razumskega mišljenja. Tistim, katerim je poslan, mora postati enak v vsem, razen v grehu.

Misijonarjevo oznanjevanje mora biti sestavni del pričevanja za Kristusa. Misijonar tudi ne sme oznanjati svojih idej. Evangelizacija mora biti kar najbolj identična s Kristusom in njegovim pričevanjem. Misijonar oznanja, kar je „slišal“ od Kristusa. „Nismo se oprijeli izmišljenih bajk, ampak smo na lastne oči videli in slišali“ (prim. Apd 3). Vsebina oznanjevanja je lahko samo tisto in vse tisto, kar je Kristus zaupal svoji Cerkvi. Misijonar, podvržen s Kristusom Očetovi volji, bo z veseljem sodeloval s hierarhično oblastjo za odrešenje sveta in povelžanje Očeta.

3. *Poslanstvo Svetega Duha*

Apostoli so prejeli moč Svetega Duha na binkošti. Moč pričevanja jih je napolnila s tako silo, da se jim nihče ni mogel ustavljati: „Vsi so strmeli in se čudili...“ (Apd 2,7). Po Svetem Duhu se razliva v posamezna srca božja ljubezen in se tako uresničuje odrešenje. Pokojni papež Pavel VI. je menil, da v misijonski Cerkvi obstaja vrsta očitnih metod za evangelizacijo, obstaja tudi vrsta izvirnih pristopov v misijonskem apostolatu, toda nobena teh ne more nadomestiti vloge Svetega Duha. Sveti Duh ustvarja dinamičen proces v smeri odrešenja in povelžanja. Apostoli so čutili, kako jih povsod podpira Sveti Duh. „Ko sem pa začel govoriti, je Sveti Duh prišel nanje, kakor na nas v začetku“ (Apd 11,15). Tisti, ki oznanja, in tisti, ki jih poslušajo, so polni Svetega Duha. Tudi danes je z nami Jezus in njegov prvi dar, Sveti Duh. Neomajno zaupamo, da je danes Cerkev še bolj močna kot v apostolskih časih, saj se je od začetkov pa do danes sto in stokrat pomnožila milost. Naše delo za misijone pomaga prelivati Svetega Duha v duše. Treba je prositi za milost vsem misijonskim delavcem; v zaledju in v misijonih, da bi bili polni Svetega Duha kakor apostoli.

Tudi vam je gotovo do tega, da bi se misijonska zavest v Cerkvi na Slovenskem še bolj dvignila. V mednarodnem letu otroka storimo vsaj to, da se v katehetskih učilnicah in drugod potrudimo, da otrokom privzgojimo ljubezen do misijonov po geslu sv. Jezusovega detinstva „Otroci za otroke“. Delo usmerjajmo k otroškemu misijonskemu prazniku: Razglašenju. Seveda tudi na druge misijonske „dneve“ ne pozabimo. Najbližji nam je „Dan bolnikov za misijone“, to je binkošti. Pa naj bo za isti namen še kak drug dan, saj letos mnogo mislimo na poslanstvo bolnih in osamljenih v Cerkvi.

V Gangesovi delti (poslal o. Jože Cukale).

SIMON IZ CIRENE

BOŽJI GARČ

V koščeni postavi je bila tudi koščena volja.

Gnidovec ni veliko govoril. Veliko pa je molil in delal. Mnogi niso mogli razumeti, kako zmore tako krhko telo prenesti toliko naporov.

Zrastel je iz kraških tal Ajdovca. Zgodaj je osirotel. Mati mu je umrla, ko je imel komaj šest let. Mačeha pa ga ni ljubila. Življenje je zanj kmalu postalo trdo, še predno je mogel dorasti do krepkega fanta.

A že v otroku se je začrtalo nekaj, kar je bilo značilno za njegovo življenje: dolžnost. Še otrok se je znal odreči, da je izpolnjeval šolska pravila, da je vestno izpolnil svojo nalogo. Tako se je nadaljevalo v študentovskih letih, tako je bilo v bogoslovju. Ko je stopil v duhovniške vrste, ni bilo zanj vprašanje, koliko bo priljubljen, ampak kako bo izpolnil dolžnost.

Ko je škof Jeglič takoj v začetku svojega škofovanja razglasil, da misli ustanoviti velik zavod, kjer naj bi učili duhovniki in vzgajali bodoči duhovniški naraščaj, pa tudi dobre katoliške laike, je prosil prostovoljce, ki bi mu prišli na pomoč. Vsak bi se moral usposobiti za eno ali drugo stroko.

Prijavil se je tudi kaplan Gnidovec. Odšel je na Dunaj, da dobi profesorski naslov za učenje grščine in latinščine.

Gnidovec ni bil genij. Imel je velike talente, ne pa izredne. Toda bil je vesten. Čim je stopil na to pot, se je izkazal tako, da je kljub temu, da so bili drugi kandidati na vrsti, škof Jeglič izbral Gnidovca za prvega ravnatelja prve čisto slovenske gimnazije.

Danes si težko predstavljamo, kako je bilo to delo tvegano. A lotila sta se ga dva neustrašena in neugnana človeka: Jeglič in Gnidovec. Postopoma so se borili za vsak letnik gimnazije, da so prišli do osme. Morali so sproti sestavljati učbenike v slovenskem jeziku in zanje dobiti odobrenje. Treba je bilo zavod postaviti na noge tudi ekonomsko. Gotovo je Gnidovec dobil v pomoč sodelavce. A teža ustanovitve je ležala na njegovih ramenih. Najprej je bil 1905 leta imenovan za ravnatelja gimnazije. Čez štiri leta (1909) so mu naložili še vse vzgojno delo, postal je poleg šolskega ravnatelja rektor zavoda. Je bilo posrečeno ali ne, da je bilo obojno delo v eni roki, to naj razsojajo drugi. Gnidovec je Jegličevo odredbo sprejel kot dolžnost. Zavod je komaj dosegel svojo polnost s svojimi osmimi leti, ki so bili že opremljeni z učbeniki in so ves pouk imeli v rokah duhovniki-profesorji, pa je izbruhnila svetovna vojna. Škofovi zavodi so postali vojni lazaret. Nevarnost je grozila, da bo šolskega dela konec. Toda Gnidovec je vztrajal. Stiskali so se v kote, uporabili sleherni prostorček mogočne stavbe za 350 dijakov, da so kljub temu, da je večino zasedla vojska, vendarle nadaljevali s poukom. Ko že ni imel kam dati dijake iz škofije, so začeli prihajati še iz Primor-

skega. Sprejemal je tudi te. Ni prenesel, da bi en sam fant ostal na cesti.

Ravnatelj in rektor je zdaj dobil še tretjo službo: postal je vojni kurat. V poslopju so bili vojaki raznih narodnosti. Njemu pa je šlo za vsako dušo. Zato se je na hitro naučil romunsko in madžarsko, da je lahko obiskoval, tolažil, hrabil in na smrt pripravljaval prav vse.

Če bi že hoteli prikazati Gnidovčevo veličino kot kulturnega in znanstvenega delavca, kar za svetništvo vsekakor ni nič potrebno, je treba reči, da ni bil ne pesnik ne pisatelj. In vendar je on pospešil, da je slovenski narod dobil slovenske učbenike in dijaški list „Mentor“. On je dal vsemu slovenskemu šolstvu v novi Jugoslaviji tako podlago, da so vse šole, ki so potem nastale, že imele pripravljene učbenike in za seboj izkustvo, pri katerem je Gnidovec bistveno sodeloval.

Tudi pri pripravi na profesuro se ni odlično izkazal. Toda s praktičnim čutom in zaradi marljivosti mu celo ni bilo treba izpolniti predpis profesorske prakse, da dobi profesorski naslov. Dali so mu ga brez tega. V enem pa je Gnidovec gotovo edinstven: v znanju jezikov. Da je znal slovensko, se razume. Njegova profesorska stroka sta bila oba klasična jezika: latinščina in grščina. Že med vojno je govoril v hrvaškem, češkem, poljskem, ukrajinskem, madžarskem, romunskem, nemškem in italijanskem jeziku. Ko je bil imenovan za škofa, se je v rekordnem času naučil še albansko. Torej je znal vsaj dvanajst jezikov.

Kako težke so bile razmere med vojno, si lahko predstavljamo. Znani so bili upori dijakov zaradi večne „godlje“. Nudili so, kar so imeli. Stiska je bila velika, a zaradi podhranjenosti ni nihče zbolel ali umrl in zavod je preživel težke vojne čase. Saj ga je vodila koščena volja dr. Gnidovca. Samo z njo je zdržal pod bremenom vseh odgovornosti in to sredi vojne.

Ko je zapustil Zavod sv. Stanislava in se umaknil v noviciat Misijske družbe, je bila njegova duhovna naravnianost že čisto po Vincenciju oblikovana. Ta je namreč kot posebno „pobožnost“ imel in kot zapuščino dal svojim: izpolnjevanje božje volje.

Humoristična anekdota pojasnjuje, kako daleč je Gnidovcu segala ta misel: božja volja. Nekega popoldne sta – oba „stara“ novinca – grabila listje. Pa reče dr. Knavs: „Vidiš, Janez, doktorate sva napravila, zdaj pa listje grabiva.“ Blago je odgovoril Gnidovec: „In božjo voljo izpolnjujeva.“

Nikjer pa se ni Gnidovec pokazal v tej svojski luči v tako herojski meri, kot je to storil v Makedoniji.

Njegovo načelo: večno moramo spoznavati božjo voljo, da jo spolnujemo, je bilo do kraja izpeljano predvsem v njegovi škofovski službi.

Biti skopljanski škof, je tedaj pomenilo: biti žrtev za vse. In to v vsakem pomenu besede.

Če pomočniki „hudičevega advokata“ nanosijo prav iz ozemlja skopljske škofije še toliko drobiža proti njegovi svetosti, vse to izgine kot prah ob markantni postavi škofa-garača.

Ko je prišel, je bil praktično brez duhovnikov. Zmeda na vse strani. Srbi so hoteli brisati Makedonce, uniati so bili pregnanji, Albanci

so se čutili kot v tuji deželi, priseljenci so žejali po duhovni tolažbi, čete vojakov so potrebovale dušnega pastirja. Navzkrižja in nasprotja so postavila škofa v nemogoč položaj. Ostala je edinole ena rešitev: spoznati božjo voljo in delati po svoji vesti.

„Ocvirk“ za hudičevega advokata je gotovo najtrša obsodba, ki je bila kdaj izrečena, da je bil škof nerazsoden in krivičen. Da so nekateri, ki so iz narodnostnih ali političnih ozirih hoteli imeti prednosti, na škofovo kar se da objektivno postopanje s svoje strani enostransko gledali in presojali, to je razumljivo. Je čisto človeško. A daleč nad vsemi temi enostranskimi oziri se dviga postava junaškega škofa, ki je postal „vsem vse“, saj to je bilo njegovo škofovsko geslo, njegov program. In to je v resnici bil.

Iskal je sodelavcev, ni vedno našel najprimernejših. Hotel je iz mladine, ki je rasla na tamkajšnjih tleh, vzgojiti duhovnike. Tudi ni vedno dobil vzornih otrok. In vzgojitelj te mladine mons. Dorčič ve povedati, kako sta se neštetokrat razšla ob presoji dijakov in neštetokrat je zmagal škof v upanju: morda pa le bo. „Kako veste, da ne bo duhovnik?“ Tako značilno vprašanje optimista, človeka, ki je gledal v človeku samo dobro, pa že ga je bilo samo za prgišče.

Sodelavci so mu pomagali, nekateri vzorno. A največkrat se je zgodilo, da so ga spremljali, pa omagali. Škof ni. „Pojdite domov in se odpočijte, jaz grem naprej!“ In je vzel drugega na pot in je drugi omagal in tretjega. Če so obnemogli vsi, on ni. Še vedno je pešačil ali jahal ali se prevažal, da je našel duše, da je spovedoval in obhajal, prinašal tolažbo in božjo besedo in božji kruh. V Skoplju samem je bil velikokrat vse: škof, župnik, kaplan in zakristan. In to ni bilo zanj nič posebnega.

Duše! To je bilo zanj vsa postava. In če so mu pripovedovali o tem ali onem, kakšen da je, ga je hitro opravičil: „Vero pa le še ima!“ Tipični Gnidovec. Iskal je drobn lučko v temi. In ko je bil stokrat in stokrat razočaran, ni nikdar klonil. Da, preživljal je getzemanske ure, ker že njegova čud ni bila sončna, ampak k melanholiji nagnjena, a konec je vedno bil isti: naprej!

Še tik pred smrtjo, ko ni mogel prav nič več, je še dejal: Ne morem nikamor, a je toliko dela. Duše!

Argentinski grafolog Dr. Pedro D' Alfonso je na podlagi rokopisa, ki ni vedel, čigav je, med drugim povedal tole: „Bil je občutljiv za človeško bolečino in skrben. V njem je bila zavest človeške nepopolnosti in omejenosti, in včasih se je moral boriti s pobitostjo, ki jo je povzročilo tako gledanje na druge in nase. A boril se je uspešno.“

In zelo značilna je grafologova oznaka, kako je družil akcijo in kontemplacijo. Najprej ugotavlja: „Umsko bister, nagnjen k filozofskemu, teološkemu in mističnemu razglabljanju. Težil je v kontemplativno življenje – neprestan pogovor z Bogom, toda vršiti je moral svoje dejavnosti.“

Lazarist Plantarič, ki je nedvomno Gnidovca najbolj poznal, je zapisal krasno oznako, kaj je pomenil Gnidovec kot škof. „Tudi najsijajnejši cerkveni knez ne bi storil več za božje kraljestvo na jugu, kakor je storil Gnidovec. Ni bil samo upravitelj, ampak poslanec božji“.

In generalni vikar po njegovi smrti g. Zakrajšek svoje poročilo sklene s temile besedami: „Eno dejstvo lahko pribijemo. Po njem in njegovem delovanju je južna Srbija spoznala krščanstvo v pravi luči. Pripadniki vseh ver in naziranj so govorili in govore o njem samo kot o božjem človeku in nas sprašujejo, kdaj ga bo naša cerkev prištela svetnikom.“

Ob veličini Gnidovca: škofa-garača obledi vse, kar je bilo v njem ali okoli njega človeškega. F. S.

Mnogi morda niti ne vedo,

da je Baragovo misijonišče izdalo leta 1972 prvi večji **Gnidovčev življenjepis**, ki ga je na podlagi gradiva, katerega je bil zbral pokojni lazarist dr. Jakob Žagar, in novejših dokumentov napisal v Buenos Airesu **prof. Alojzij Geržinič** pod naslovom:

BOŽJI SLUŽABNIK
JANEZ GNIDOVEC

DUHOVNIK
VZGOJITELJ
MISIJONAR
ŠKOF

Dragocena knjiga vsebuje nad 100 fotografij iz Gnidovčevega življenja in delovanja, katere smo vse dobili iz domovine in ki na bistven način ilustrirajo pripovedovanje.

Odkar se je začel uradni proces za beatifikacijo škofa Gnidovca, ima knjiga o njem še veliko večjo vrednost. **Na razpolago je še nekaj vezanih in broširanih izvodov, ki stanejo 8 oziroma 5 dolarjev vsak.** V Argentini se dobi knjiga v Dušnopastirski pisarni, drugod pa pri poverjenikih našega lista. Pišete pa lahko ponjo tudi na naslov Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. Čeki le na ime Ladislav Lenček.

OSKRBITE SI DRAGOCENO KNJIGO, DOKLER JE NA RAZPOLAGO!

ZAPLETEN PROBLEM EVANGELIZACIJE V BENGALIJI

JOŽE CUKALE d. j., Bengalija

Sodim, da je oznanjevanje božje besede tisto, kar si imel, dragi urednik, v mislih, ko si me prosil, da opišem, kako je s spreobrnjenji v Bengaliji. Evangelizacija je širše vprašanje kot je krščevanje neofitov. Poskusil bom najprej osvetliti predmet načelno in postopoma preiti na konkretno raven. Upam, da se mi vsaj do neke mere posreči. Če se še dobro spomnim, smo temu rekli deduktivna metoda.

Preden se je Jezus umaknil fizičnim očem apostolov, jim je, kot poroča Matevž, položil na srce: **POJDITE** po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha (Mat. 28, 19). In da bi jim ne upadel pogum, pristavlja: Jaz sem z vami vse dni do konca sveta...

V teh besedah je povedalo vse. Tu je središče vsega misijonskega apostola in s svojim vprašanjem si zadel v srce stvari in potrkal precej močno na srce vsakega misijonarja. V Jezusovih besedah je zarisano, kakor v verzu izpovedan, rekel bi nekako izklesan celoten načrt, kako naj človeštvo najde pot nazaj k Očetu.

Vrnitev človeka k Bogu razodeva čudovito sodelovanje božje Trojke. Oče je poslal Duha svojega Sina, ki je prešel na apostole: Sveti Duh bo stopil v vas in boste mi priče po Judeji, Samariji in do „konca sveta“. (Dejanja 1,8.) Ko je s Svetim Duhom napolnjeni Peter pridigal pri jeruzalemskih vratih, ki se imenujejo Lepa, so mu zastavili pot farizeji in mu zagrozili. Pa so se ušтели, ker to ni bil več Peter z Oljske gore, marveč skala: „NE MOREMO molčati o tem, kar smo videli in slišali“ (Dej, 4,18). Spoznal je Gospoda v globinah. Govoril je iz srca in z močjo, da bi vsi prišli k spoznanju Resnice in doživeli mir in srečo Besede.

Božji Duh pa veje, kjer hoče in kakor hoče. Prilagodi se vsakemu človeku in značaju in vsakemu geniju, celo človeškim slabostim. Iz španskega gradu Ksaverijev je prihitel v Indijo Frančišek, ki so mu dali ime 'svetnik, ki se mu mudi'. Gorečnost Duha je v njem še posebej podžigalo prepričanje, ki je danes močno osporavano, češ da so pogani v nevarnosti, da se bodo „pekli na ražnjih“ v peklju. Zato ni le hitel skozi indijske vasi in mesta, marveč je naravnost drvel na bazarje in spreobračal, dokler se ni izčrpan zgrudil mrtev na otoku pred vrati Kitaja. Drugo metodo je izbral De Nobili, ki je pustil ribiče in ljudi nižjih kast ter se posvetil bramincem. V prejšnjem stoletju je pater Lievens otresel bengalski prah z obuval in s kopit svojega konja in pojezdil na sever v Bihar, ker je Bengalija, čeprav rodovitna s svojimi polji, trmasto kazala evangeliju svojo trdo ledino. Nekdanji animisti imajo danes cvetoče nadškofije gori na severu (Ranchi, Ambikapur).

Misijonska izkustva je povzel Vatikanski koncil št. 2, ki ugotavlja, da se tudi hindujci, muslimani in budisti morejo zveličati, če živijo svoje versko prepričanje. Priprava na krst z vodo in Svetim Duhom, je Gospodovo naročilo in kot taka nujno potrebna. A danes je dan močnejši povdarek evangelizaciji, v katerem so vključena ostala Kristusova navodila in zavzema širši obseg, ker vključuje mnogovrsten apostolat, na pr. katehizacijo in sprejem v Cerkev, vzgojo malih in velikih v šolah, skrb za bolnike, socialni apostolat, vključno delo za osvoboditev tretjega sveta in tistih, ki so na robu družbe. Za vsakega kristjana pa življenje po evangeliju. Cerkev je tako bistveno misijonska in vsakdo v njej je misijonar. Jezus je povzel to nalogo v treh besedah BODITE MI PRIČE!

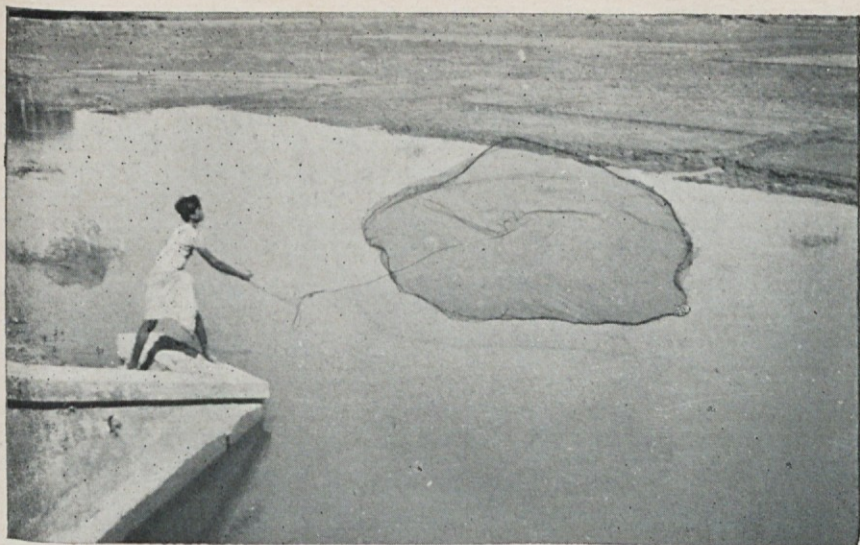
Vidiš, da sem se dotlej pomudil bolj pri okviru in se komaj v par obrisih dotaknil slike same. Da zoživa problem na čim nižjo potenco, pa pokličiva na pomoč še induktivno metodo zgledov, kako je pri nas, kajti to utegne bolj zanimati.

Pater Mongol Das, mlajši od mene, je bil pred leti poslan v Raghampur. Tam so se ustavili po večini vsi slovenski misijonarji, tam so tudi pustili slovenske zvonove kot za spomin na svoje bivanje in odhod. To so bili Poderžaj, Demšar, Sedej in Vidmar in mislim tudi p. Ehrlich. Takrat je župnija Raghampur štela 1000 duš, a danes jim ima prav toliko z razliko, da sta že dve misijonski postaji odcepljeni od nje kot samostojni fari, ena je naša v Keorapukurju in druga je Thakurpukur in obe skupaj imata spet 6000 župljanov. Zaradi hitrega porasta kristjanov v teku 30 let si pohitel z vprašanjem, češ da imamo veliko spreobrnjenecv.

Res je bilo sprejetih mnogo protestantov v Cerkev, a ti sprejemi niso konverzije v pravem pomenu besede. Kakor jaz in ostali tako tudi p. Mongol Das ni imel uspehov v 24. Parganasu. Vsak izmed nas bi lahko na prste ene ali obeh rok naštel vsakoletne krste odraslih, ki so opustili praznoverje hindov ali zamenjali koran za sveto pismo. Naravni prirastek in priseljevanje sta poglavitna vzroka bogatega števila katoličanov.

P. Mongol Das je bil prestavljen na sever, kjer svoja polja obdelujejo šantanci in kjer še lovijo z loki divjad po džunglah. Šantanci ne prihajajo naravnost v trumah, pač pa gotovo v velikem številu, da jih Cerkev osvobodi strahu pred 'bonga', to je duhovi, ki ubijajo njih otroke, povzročajo neozdravljive bolezni, motijo mir v družinah in dražijo moške na pijančevanje. V pomoč so mu sestre, ki ozdravljajo po vaseh, katehisti, ki poučujejo, in pater, ki hodi s četo svojih študentov, oboroženih z bobni in piščali, ter pridiga o Kristusu, ki prinaša prostost tistim, ki so 'v vezeh'. Šantanci nimajo filozofskih predhodnikov kot jih imajo hindujci s svojim Ramanudžo in Ramakrišna, nimajo knjig kot so Gita in Ramajan, niti 35.000 božanstev s festivali, ki spravljajo pokoncu milijone Bengalcev, nimajo kast in ne predsodkov. So preprosti ljudje, nad katerimi se uresničuje Kristusova prerokba: 'preprostim se evangelij oznanja...!'

Pred par meseci se je zgodilo, da so komunisti zgrabili p. M. Dasa in ga napadli z noži. Sestre so mu prišle na pomoč, pa so jih komunisti

„Vrzi mreže...“ Tako jih mečejo v Cukalovem misijonu. Dva bogoslovca iz Bošontija in trije iz Kharija bodo drugo leto posvečeni v duhovnike.

hoteli ponižati s tem, da so jih obtožili skritega orožja, ki naj bi ga nosile pod sariji. Vsem se je posrečilo zbežati na bazar, kjer je komunistom uplahnil pogum, pač pa so zahtevali ljudski sod proti Dasu in misijonarkam.

„Komunisti namreč niso mogli preboleti, da je pater spreobrnil enega njih voditeljev, ki je obenem pripeljal v naročje Cerkve deset drugih družin. Takole se je pričel proces.

„Vi ste proti nam šantalcem, ker razdirate našo edinost s pokristjanjevanjem; ste tudi proti naši borbi za nezavisnost šantalcev.“

„Nasprotno“ jim odgovarja Mongol Das, „Kristus vas prihaja osvobajati strahu pred duhovi, vaše žene, ki jih pridno pretepate, dobivajo zatočišče pri naših sestrah, vaši otroci pa vzgojo.“

„Zakaj ne greste spreobračat Bengalcev? Menda so pretrd oreh za vas, medtem ko izrabljate neuke ljudi in jih zapletate v svoje mreže.“ Pater se je nasmehnil: „Veste, Bengalci mislijo, da vse vedo, zato ne sprejemajo Kristusa, vaš rod je pa pošten in preprost in takim se Kristus zaupa, medtem po ošabne preide.“ Komunisti so začutili, da jim pater pričjenja pridigati, in v strahu, da bi ljudje ne potegnili s patrom, so ga s sestrami zapodili iz vasi, grozeč mu, da jim drugič več ne uide... .

Ta dogodek pa sovпада z gonjo, ki se je začela najprej s salezijanskim patrom Brozio, katerega je policijski inšpektor obtožil, da s podkupovanjem spreobrača Bengalce v Krišnagarju, jim zida hiše, itd. Resnica se je pa izkazala, da je salezijanski misijonar reševal pred so-

diščem ubožnega Bengalca, ki ga je hotel brat inšpektorja izriniti s svoje zemlje. Izgón p. Strocio (ital. rodu) iz Indije se je ustavil s fermanom iz Delhija in tako bo poslej misijonar ostal in še naprej pomagal tistim, ki trpe krivico pred izžemalci. Na severu pri Assamu je pa začel gonjo proti Cerkvi poslanec Tyagi. Posrečilo se mu je, da je Arunačal dežela sprejela zakon, ki prepoveduje spreobrnjenja. Mislim, da si slišal in bral, kako je vsa krščanska Indija vstala na noge in protestirala. Mati Terezija je šla osebno k ministrskemu predsedniku in izročila g. Dessaju pismo proti takozvanemu *Conversion Bill*. Eden voditeljev krščanskega Arunačala Pavel Sangma na skrajnem severu Indije takole odgovarja Tyagiju:

„Naša Indija je postala svobodna pred 34 leti, toda mi harižani (izvenkastni) svobode še nismo občutili. Berite časopise o ponovnih izpadih proti nam harižanom. Naši domovi so porušeni, naše misijonske sestre večkrat grdo napadene, naša posestva zeplenjena in poborniki tistega *Conversion Bill* – molčijo kot da jih ni. Nekateri vaši ljudje so začeli z gladovno stavko proti klanju krav, toda povejte mi, je že kdaj kdorkoli začel z gladovno stavko proti pobijanju in pretepanju nas

Birma na Cukalovem misijonu. Ob škofu je diakon José Di Silva, ki je zdaj že duhovnik.

Mladi jezuiti iz Kalkute, ob morju. Ti vsi se pripravljajo na mašniško posvečenje

harižanov? Naj Tyagi pride in dela med harižani, pa mu bomo verjeli. . . Tyagi očita misijonarjem, da delujejo med zaostalimi indijskimi rodovi. Ima čisto prav. Če so naši rodovi danes vzgojeni, je zasluga misijonarjev. Če imamo danes zdravnike, učitelje, inženirje in parlamentarce, je to zasluga misijonarjev. Pa menda g. Tyagi ne bi želel, da bi naši ljudje hodili okrog strgani in napol nagi? Hvala našim misijonarjem, da smo danes to, kar smo. . . “

Zdi se mi, da me je malo zaneslo. Opravičujem se s tem, da si mi v pismu omenjal, naj kaj povem o stališču državnikov Indije do kristjanov in do spreobračanja. Ali bo Bill sprejet tudi v parlamentu? Pravijo da bo, a zaradi vseprotesta Cerkve v bolj omejeni obliki. Sicer je pa tisti gospod, ki je krepko podpiral Bill, to je Dessai kot ministrski predsednik odstopil. . . V zadnji točki Billa je rečeno, da bo vsakdo lahko klican na odgovor, če menja religijo radi podpore. Tu je pa skrito strupeno šilo, s katerim te vsak advokat lahko ‘zašije’. . . Pa vrniva se k predmetu.

Pred nedavnim sem ti omenjal, da sem začel s poukom poganskih otrok v vasi Krišnanagar, ki je v tistem delu čisto hindujska. Imam tam prijatelja Morol, ki je nekak vaški starešina. Navadno grem tja, da blagoslovim koga, ker je v hiši zmerom kdo bolan. Po molitvi se že nabere gruča otrok in žena in začnem z očenašem. Nekateri otroci hodijo k sestram v šolo in mi pomagajo. Vsako leto gre družina na božjo pot v Bandel k Mariji, a ob vsakem festivalu tudi darujejo bogovom. Vsak

Veliki petek so v naši cerkvi in pridejo tudi za Božič. Odrasli se kmalu umaknejo, ko začnem govoriti o Kristusu. Gremo se nekako skrivalnice. Vrnem se truden, bolj zaradi pomanjkanja smisla ljudi za duhovno kot zaradi fizičnih naporov. Ali je to neuspeh? Ne vem, Bog ve.

V žadargotu imamo grupo šolskih otrok katoličanov. Hinduji jih večkrat vabijo, naj pridejo molit za zdravje v njih hiše. In čudovito, tako so mi zadnjič pripovedovali, vsi bolniki ozdravijo, za katere so naši otroci molili. Tu je Sveti Duh na delu, to je neka vrsta evangeli-zacije. Torej ni vse tako temno kot se zdi?

Božja Previdnost nam je poslala Čitoranžana. Je karizmatik, ki je bil krščen po nekem popotnem kristjanu menihu in zdaj je naš čito poln svetega Duha. Polaga roke na ljudi in nekateri ozdravijo. Potem govori hindujcem po načinu sv. Frančiška Ksaverskega. Če ne sprejmeš Kristusa, te čakajo kazni -, nebesa, če postaneš kristjan. Včasih so njegove molitve presilovite in ne verjamem, da ga zmerom vodi Duh. Njegova družina se je spreobrnila, a sam že nosi na svojem telesu znamenja pričevanja, ker so ga muslimani napadli že dvakrat z noži. Pri tem mi prihaja na misel pogovor zadnje sobote s sestro Bernard, ki je vodilni steber kongregacije Matere Terezije. Prosila me je, naj spregovorim kakim 300 bolnikom, ki so prišli na naš sobotni dispanzer po zdravlila. Po molitvah in pouku, katerega predmet je bil: Kristus ozdravlja, a le tistega, ki veruje vanj, se je obrnila k meni, in ker je ta redovnica eden tistih 'naravnost' žena, mi je rekla, da bi moral moj pouk biti daljši in bolj zahteven.

„Sestra, ali se ne spomnite, kaj mi je Mati zadnjič zabičala? Ne spreobračati v dispanzerju!“

„Ah kaj, Mati Terezija je preboječa ženska. Jaz sem pripravljena iti v ječo ali pa pod giljotino. Nikdar ne bo nič iz Bengalije, če ne bomo postavili vsega na kocko!“

.....

Koliko molitev potrebujemo! In žrtev!

Vsaka nedelja od četrte popoldne naprej do večera je določena za tiste nekristjane, ki bi radi slišali božjo besedo. Prostor sestanka = moj urad. Zadnjo nedeljo sem prosil farane, naj povedo svojim hindu prijateljem, da smo trije pripravljeni na pouk tistih, ki se zanimajo za Kristusa.

Morda bo kdo rekel, ko prebira ta zapis: ali se sploh splača?

Morda bo kdo molil, kakor včasih uide misijonarju: Zakaj, Gospod, si tako neusmiljen? Ali je to blasfemija?

Zadnjič je bil ukraden iz župnišča \$1000 vredni dinamo. K sreči je prišel nazaj. Ali je bil musliman ali kak hindu vprežen v tatvino? Ne. Naši katoličani.

„Vaš nauk je lep, a jaz poznam kristjane, zato me ne mika postati eden izmed njih“, ta očitek sem slišal več kot enkrat s strani hindov.

Dva mlada indijska jezuitska sobrata gresta o. Cukalu na pomoč; desni je Čandan, prav iz njegove fare.

Morda bo kdo rekel, da stojimo tu v Bengaliji misijonarji na mrtvi straži?

In vendar šteje Cerkev v 24. Parganasu več kot sto poklicev, največ sestrskih...

Torej le ni tako brezupen položaj?

Kjer so težave, tam je Bog.

Jaz sem poslan. Krstna voda čaka, delavcev je res malo, a čas prihaja. Da bi le bilo malo več zdravja! A tudi to je blagoslov, včasih večji kot železno zdravje.

Cerkev uživa v Indiji precejšnjo svobodo. Morda le malo preveč. Ni še trpela, kakor je trpela v Evropi. Ni osvoboditve brez krvoprelitja.

Misijonar mora biti tukaj ne le mož vere, predvsem mož upanja.

Upam, da nisem pretiraval, gotovo tudi ne olepšaval. Tako so stvari pri nas.

Veš, kaj mi prihaja na misel ob sklepu teh besedi, dragi Lado? Če nisem odgovoril na glavno vprašanje, potem sem prav odgovoril. Če sem odgovoril samo polovično, sem popolnoma zadovoljen. Kajti evangelizacija ni človeško delo.

Kljub pičlemu pridelku mi niti v sanjah ne pride, da bi izbral drugo polje dela. Zahvalite Gospoda z menoj, za poklic duhovnika, redovnika in misijonarja. Deo gratias!

NEVARNOST ZA MISIJONE V INDIJI

PAVEL BERNIK SDB, Shillong, Indija

Pred kratkim me je s svojim obiskom prijetno presenetila sr. Marija Sreš. Prišla je sem v Shillong iz daljnega Gujarata. Skupaj sva odpotovala na več sto km oddaljeno Turo, kjer imajo njih sestre šolo in gobavsko naselbino. Prav tedaj so tam posvetili novega škofa, ki je bil pred leti moj gojenec v Južni Indiji. S sestro Sreš sva imela lepo priložnost za pomenke in izmenjavo vtisov o delokrogih, ki sta si zelo različna. Sestra kar verjeti ni mogla, kar je videla in slišala: „Ali je to res, ali so to samo sanje?“, tako je rekla. Prišla je pač v dvojno pomlad: v naravi in v pomlad v misijonstvu... Sanje... resničnost!?

Pa smo se prav v teh mesecih iz sanj misijonske pomladi neprijetno zbudili, ker je vanjo treščilo z vrha in bo še treskalo, kakor kaže. Je res, da se je v osrednji Indiji že doslej tu in tam pojavila protikrščanska gonja in so že po tej ali oni državi uvajali zakone, ki naj bi preprečevali spreobrnjenja. A to so bile le malenkosti v primeri s satansko zvitim in hudobno osnovanim zakonom, ki so ga že uvedli v nam sosednji gorski državi, ki se ji pravi Arunačal. Ta „ukaz“ se ironično imenuje „zakon za zaščito verske svobode“. Verska spreobrnjenja naj bi bila izključno sad zvijače, sile ali pritiska, nepoštenega zavajanja. Zlasti preprosto ljudstvo je treba zavarovati pred tem. Vsako spreobrnjenje je zato treba javiti krajevni občini. Če misijonar ali katehist pri razlagi verouka omeni, da bi bilo to ali ono proti božji volji, je to že pritisk, ki je po novem zakonu strogo kaznovan. Če se pri verouku ali v pridigi omeni, da krst prinese duši te ali one dobrote in koristi, je to nepošteno zavajanje, in če se kdo na podlagi tega spreobrne, je to proti zakonu in kaznivo. Če je spreobrnjena oseba ženskega spola ali mladoletnik ali pripadnik nižje kaste ali plemena, je kazen podvojena. Kazen obstoji v enoletnem ali dvoletnem zaporu ali globi 3.000 do 5.000 rupij, ali pa celo oboje. Vsota 3.000 rupij je okoli 375 ameriških dolarjev, za kar bi moral delavec delati vsaj 300 dni!

In zakaj so ta zakon uvedli prav v tem severovzhodnem kotu Indije? Že od britanske dobe so bila ta ozemlja „zaščitenaa“, za kar so imeli Angleži svoje razloge. Sedanja vlada je to zaščito ohranila, seveda iz svojih drugačnih razlogov. Eden od teh razlogov je dejstvo, da ta ozemlja leže ob meji, kjer da je treba bolj paziti. Drug razlog, do neke mere razumljiv, je, da se na ta način zavaruje svojskost tistih gorskih rodov in njih kulture. Nekateri etnologi so hoteli ta področja hribovskih rodov takorekoč spremeniti v veliki naravni muzej, zato naj bi v njih vse neizprosno ostalo pri starem. Krščanstvo naj bi, po njihovem, te kulture in običaje „popačilo“.

Pa je vendar vlada na široko odprla vrata neki hindujski organizaciji, ki v mnogih pogledih posnema krščanstvo, in to tudi v misijonskem prizadevanju. Tam so odprli šole, dispanzerje, pa tudi svoje

stanju neko temno tekočino, v katero dekletce pomoči prstek in s tekočino zaznamuje mene na čelu med očmi, nakar pristopi fantič in mi nadene okrog vratu venec svežega cvetja. Isto ponovita deklica in fant z bratom Kešpretom in nazadnje z o. Cukalom. Nato skupinica nekaj deklamira in poje ob zvokih bobenčka in ropotuljice, nam v pozdrav. Sledi petje vse navzoče šolske mladeži, ki ga nama Cukale razlaga, kajti tudi br. Kešpret ne razume bengalščine, nakar se mladina razmakne in da prostor nama, ki naju misijonar popelje na verando k odkritju spominske plošče, prekrite z belo rjuho. Spet mora biti obiskovalec tisti, ki naj to opravi, pa ker mi je bila vsa ta slovesnost povsem nepričakovana, saj mi o. Cukale preje o njej ni nič povedal in mi je bilo v tej vlogi kaj neprijetno, sem bil tudi pri tem razkrivanju neroden, da mi je moral misijonar priskočiti na pomoč. . . . Pred nama se je pojavila kake pol metra široka bela marmorna plošča, vsa popisana s hindujsko pisavo, med katero pa so bila v latinici vpletena razna imena: najprej moje ime in ime Slovenska vas, nato ime matere Terezije in nemške organizacije Misereor. O. Cukale nama je napis raztolmačil približno takole: Ob priliki obiska zastopnika slovenskih misijonskih dobrotnikov Ladota Lenčka iz Slovenske vasi v Argentini se je slovesno odprla ta povečana in prenovljena šola, ki so zanj prispevali slovenski dobrotniki, mati Terezija in Misereor. No, to povsem nezasluženo mojo omembo sem moral pač prenesti brez protesta, ker so bili, hvala Bogu, omenjeni predvsem dobrotniki, katerih darove obiskovalec samo posreduje vsem misijonarjem, tudi o. Cukalu. Po odkritju plošče naju je Cukale povabil v notranje prostore in smo vstopili menda v največji razred, ki je bil že poln otrok, na šolskem odru pred njimi pa je bila miza in stoli, na katere smo sedli. Zdaj šele se je začela pevska in plesna prireditev: pevski zborček je lepo pel nekaj pesmi, deklice v sarijih in cvetjem v laseh pa so plesale, vse pod vodstvom učiteljic. Med nastopom so nam prinesli kavico in indijske slaščice za okrepilo. Ko je bil nastop končan, je sledilo obdarovanje otrok. Dočim je bilo v šoli sester pri stari Cukalovi cerkvi že za božič obdarovanih 700 šolskih otrok s področja misijona, je obdarovanje 200 otrok te šole na vasi Cukale prihranil za to slovesnost. Vsak otrok naj bi dobil novo obleko in zavitek šolskih potrebščin. Blago in potrebščine je nabavil misijon z darovi dobrotnikov, a dekleta s fare so vse oblekce same v teku leta brezplačno sešile. Spet je moral obiskovalec predstavljati dobrotnike in razdeliti darove simbolično vsej mladeži s tem, da jih je podal štirim izbranim, ki so bili v ta namen povabljeni na oder; učiteljice so ostalim kasneje same razdelile. S tem se je zaključila ta prisrčna prireditev in tudi sladka muka za obiskovalca, muka pač zato, ker se je počutil nevrednega, da bi predstavljal dobrotnike in njih ljubezenske žrtve, sladka pa vendarle, ker je bilo to zanj le veliko misijonsko doživetje. (Glej sliko na naslovni strani!)

Po tej slovesnosti je obiskovalca in njegovega spremljevalca o. Cukale s taksijem popeljal v mesto Kalkuto, da z njim obiščemo tisto znamenito zavetišče matere Terezije, ki je morda najbolj značilno za delovanje njene družbe. Vozilo nas je lep čas peljalo po cestah z živahnim prometom in številnim ljudstvom na njih. Ustavimo se na večjem križišču in na levem vogalu nama o. Cukale pokaže pritično, nekoliko večjo, bolj starinsko stavbo v indijskem slogu in pravi: To je takoimenovani Kaligat, kar pomeni v našem jeziku „romarski dom boginje Kali“, kajti leži ob templju te bolj zloglasne boginje

hindujskega verstva. Poslopje je pač preje služilo za prenočišče stotinam romarjev, ki so od daleč prihajali častit to boginjo v nje najpomembnejši tempelj v Kalkuti, pa ga je mestna oblast pred leti prepustila na njeno prošnjo materi Tereziji za njeno človekoljubno delo: pobiranje zapuščenih onemoglih po cestah in lajšanje njih poslednjih ur. Misijonar o. Cukale se zelo dobro pozna z matero Terezijo in njenimi sestrami in je najprej sam vstopil v poslopje vprašat za dovoljenje, da Dom in onemogle v njem tudi midva obiščeva; ni namreč kar vsakemu dovoljeno, da bi pasel radovednost v tem svetišču krščanske ljubezni. Kajpada so njemu sestre dovolile in vstopili smo skozi vhod vsi trije. Kar takoj smo se znašli v prostrani dvorani in zagledali vrsto ležišč, na njih pa betežneže moškega spola, ki so jim stregle nekatere

V Kaligatu — dvorana za moške.

V dvorani za ženske; v sredi ena izmed Terezijinih Misijonark Ljubezni.

Terezijene sestre in pa nekaj laikov. Nekateri onemogli so sedeli na ležiščih, ta ali oni je celo stopal sem in tja, tam v ozadju pa se je neka sestra s pomočniki ukvarjala z bolnikom, ki je ne vem zakaj bolešno vpil in so ga tolažili. Spet drugje je sestra dajala revežu injekcijo... Nisem si upal zlorabiti dovoljenja in sem obstal bolj pri vходу ter opazoval to človeško bedo od daleč. Tik pred seboj pa sem zagledal starčka, ki ga je lep mlad fant ravno bril. Povprašal sem o. Cukala, ali je to morda kak član moške veje Terezijine družbe (ki tudi že obstoji), pa mi je razložil, da so tako ta kot oni drugi laični sodelavci vsi prostovojci z raznih koncev sveta, ki so čuli ali brali o tej hiši usmiljenja in požrtvovalne ljubezni, pa so prišli, da nekaj časa tudi sebe žrtvujejo strežbi najbolj ubogim. Pa ne prihajajo le izobraženi mlade-

niči, ampak tudi dekleta, ki strežejo bolnicam. Stopili smo mimo lepega hišnega oltarčka v sosednjo dvorano, prav tako dolgo kot ona za moške, in v njej zagledali uboge zapuščene ženskega spola, ne le stare, tudi nekaj še mladih. Spet so tudi tu Terezijinim sestram pomagala lepa, mlada dekleta. Videl sem eno, kako je ravno kopala betežno staro, ki so jo menda pravkar pripeljali s ceste, druga dekleta je česala onemoglo ženo, tretja je hitela po dvorani z injekcijsko iglo... Pretreslo me je na eni strani, videti na kupe nagradene toliko človeške bede, na drugi strani pa toliko ljubezenske požrtvovalnosti ne le pri sestrah, ampak tudi pri teh mladih idealistih iz vélikega sveta, ki nekateri niso niti katoličani, še manj, nekateri niti ne verni, a prevzeti po zgledu Terezijinih sester in v človekoljubni ljubezni do najbolj zapuščenih prežive dneve ali tedne svojih počitnic v strežbi tem ubogim. Opazil sem v tej hiši trpljenja in ljubezni poleg bolečine tudi veliko solnca, tako na obrazih sester in prostovoljcev kot na obličjih bolnikov; kdo ve, iz kakšne bede in zanemarjenosti so prišli v ta kraj ljubeče pozornosti in pomoči!

Ko je brat Kešpret z dovoljenjem glavne sestre napravil nekaj slik notranjosti te hiše, v kateri so nekdanj prenočevali častilci nečiste boginje Kali, zdaj se pa v njej razdaja najčistejša Kristusova ljubezen do najrevnejših, smo zapustili to edinstveno božjo hišo, ki se nam je zazdela res kot svetišče: hiša božja in vrata nebeška, saj od tu stotine v tem življenju najbolj preskušanih odhajajo z nasmeškom v večnost k Očetu v vse boljše življenje, kjer Bog otrne sleherno solzo z njih oči...

Stopili smo na ulico in se obrnili po cesti k svetišču boginje Kali, ki smo ga pa mogli gledati le s ceste, saj le neradi in redkokaterega tujca spuste vanj, pa tudi mudilo se nam je doživeti še vse drugo, kar nam je pozorni misijonar namenil za ta zadnji dan Indije. Značilno hindujsko svetišče z nekako kupolo in zelo zanemarjenim ospredjem, ki tudi v notranjosti ni napovedovalo nič kaj posebnega. Na cesti pa je mrgolelo prosjakov, ki nam niso dali miru, in nam ni preostajalo drugega, kot da smo se brž spravili v avtomobil in pohiteli naprej.

O. Cukale je, nekaj, da bi izkazal pozornost mojemu spremljevalcu-salezijancu, nekaj pa tudi, da bi meni dal doživeti, kako lepo ustanovo so Kešpretovi sobratje ustvarili tudi v Kalkuti, predlagal, da naju popelje v velik salezijarski zavod ne daleč tam. Vozili smo se po bolj zanemarjenem delu mesta. Kalkuta sploh slovi kot najbolj umazano indijsko mesto, kakor sem že menda nekje omenil, ob tej priliki sem pa to znova doživel. Naj tu omenim neko posebnost ne le tega mesta, po katerem smo se vozili, ampak še marsikaterega drugega, kar bi mogel nazvati: industrija kravjekov. Revni ljudje hodijo za govedi in pobirajo po cestah in kjer koli že njih odpadke, jih zmečejo v posodo, zmešajo vanje menda še neko drugo snov, potem pa s pestjo segajo v tisto maso in vsebino mečejo lepo po vrsti ob zid, da se tam prilepi in lepo na soncu suši ter otrdi; videval sem po zlasti ulicah izven središča mesta na obcestnih zidovih na desetine metrov take „dekoracije“. Ko kravjeki otrdnejo, jih enega za drugim odlučijo in spravljajo v skladovnice ali nalože v kose ter potem prodajo trgovcem s tem blagom ali pa sami porabijo za kurivo... — Nekaj nenavadnega, čeprav običajnega je na kalkutskih

Svetišče boginje Kali; na desni stoji „Kaligat“, kjer Terezijine sestre skrbе za najbolj zapuščene, ki jih najdejo po cestah.

ulicah tudi to, da pogosto naletiš na pocestne brivce, ki opravljajo svojo obrt pod milim nebom, pred vsemi mimoidočimi, ob robu plčnikov, kjer je kaj več prostora, morda ob kakem drevesu. Dva stola, na enem sedi klient, na drugem brivec, nekaj mila in skodelica vode, pa britev v roki podjetnega brivca, to je vsa oprema takega brivskega „salona“. — Še nekaj drugega mi je vzbujalo pozornost, česar nisem videl še nikjer drugod: Poleg prodajalcev sladoleda naletiš marsikje na cesti tudi na stiskalnico sladkornega trsa. To je železna priprava na kovinskem stojalu; v to pripravo vloži mož sladkorno steblo, podloži kozarec, začne vrteti vijak, ki stiska sladkorni trs, da se iz njega cedi sladka tekočina, ki jo prestreza v podstavljeni kozarec; ko je kozarec poln, ti ga prodajalec ponudi, kajpada za plačilo, in ti sladko tekočino

izpiješ. Nisem prišel do tega, da bi se poslužil tako pripravljene pijače, zato ne vem, kak okus ima. Pač pa sem si dvakrat, trikrat privoščil, bolj za pukušanje, kot iz sladkosnednosti, indijski slačoled, pa sem bil kar razočaran, kajti okus je čisto drugačen kot pa evropskega ali ameriškega sladoleda: je pač narejen na podlagi indijskih sadnih sokov, katerih pač nismo vajeni; predvsem so nam preveč osladni.

Vozilo nas je približalo salezijanskemu zavodu, ki smo ga nameravali obiskati. Že nekaj sto metrov prej smo zagledali kar mogočen stavbni kompleks, in ko smo zapeljali na prostrano dvorišče, ki ga poslopja obdajajo, sem mogel tudi tu ugotoviti podjetnost salezijanske družbe, ki takorekoč po celem svetu nenehno ustvarja žarišča napredka za mlade ljudi, posebno v deželah tretjega sveta, kjer je zlasti potrebno razvijati obrt in industrijo, čemur se predvsem posvečajo salezijanske šole. Poleg tega pa nudijo vsem gojencem krepke doze duhovnosti in moralnosti, tako da je tudi v tem pogledu mladi človek, ki izide iz salezijanskih zavodov, podkovan. Prijazni salezijanci, ki smo tako dobili stik z njimi tudi v tem zavodu, so nam malo razložili, kaj vse nudijo v tem zavodu kalkutski mladini, katere se šola samo tu nad 2.200. (Poleg tega zavoda imajo salezijanci v Kalkuti še nekaj drugih). Tudi tu imajo salezijanci veliko tiskarsko šolo, poleg vsega drugega. A radi pomanjkanja časa nismo mogli vsega ogledati in smo se po okreplilu s hladilno pijačo (kajti vročina je bila velika), poslovili od prijaznih indijskih salezijancev, med katerimi je bilo tudi nekaj Italijanov, in nadaljevali pot nazaj k o. Cukalu.

Ena glavnih kalkutskih cest, kjer kar mrgoli ljudi in raznih vozil...

Po plesnem nastopu pri sestrah Cukalovega misijona smo se s plesalkami in učiteljicami (v zgornji vrsti) fotografirali.

Če pomislim, kaj vse smo tisto dopoldne že doživeli in videli, ura še niti ni bila tako pozna, šele pol dvanajstih. A misijonar je dejal, da smo že malo pozni za naslednji program. Peljal naju je čez mostiček preko kanala na drugo stran, kjer imajo sestre domačinke ob njegovi stari cerkvi, njim za nekaj razredov prepuščeni, svoj samostan v bivšem župnišču, malo stran pa veliko, novo zidano šolo, v kateri s pomočjo laičnih učiteljic šolajo kakih 400 indijskih fantičev in deključev. Pred tem šolskim poslopjem je, obkroženo od visokih palm, obsežno, travnato dvorišče, na katerega sprednjem delu je zgrajen velik, zidan oder, brez vsakega zagrinjala ali zaves. Pred odrom smo zagledali po tleh sedečo vso množico šolarjev s črnimi glavicami in črnimi očmi. Ob strani sta bila pripravljena dva stola, za misijonarja Cukala in obiskovalca, saj br. Kešpret je prinesel seboj filmsko kamero in

fotografski aparat in je hotel stati v strogi pripravljenosti... In je bilo kaj filmati in slikati! V spremstvu sestre prednice-Indijke je naju s Cukalom najprej malo dekletce okinčalo z vencem svežega cvetja; zahvalil sem se kajpada po indijsko: z rokami, sklenjenimi kot za molitev, in z rahlim priklanjanjem na levo in desno, kar mi je prišlo že kar v navado. Nato se je začela prireditve. Na levi strani odra so sedeli učenci in učenke, ki so prepevali, v ozadju odra sta sedela učiteljica s tipičnim indijskim ročnim harmonijem in pa učitelj z dvema bobenčkoma različne velikosti. Naj kar tu malo razložim ta harmonij, ki sem ga opazil še tu in tam v Indiji: igravec z eno roko igra navadno le enoglasno melodijo, z drugo roko pa goni meh; celotno glasbilo ima komaj kakega pol metra dolžine in kakih 20 cm višine in širine. Zraven harmonija in bobenčkov je stal tudi tu fantič z ropotuljico. Iz ozadja je prišla na oder skupina okrog 12 let starih deklic; menda jih je bilo 12; polovica jih je bila oblečenih kot dekleta v sarije, druga polovica je pa bila odeta v fantovske narodne noše (zdaj se večina Indijcev nosi kar po evropsko, v hlačah in heli, spuščeni srajci, razen posebnosti vere in rase tega ali onega rodu, dočim ženstvo na splošno povsod oblači tradicionalni sarij). Deklice, ki so predstavljale fante, so bile temu primerno našminkane z brčicami in zalisci, itd., a tudi dekleta niso bila brez opleševalnih barvil, kar pri vseh nastopih igra vedno veliko vlogo. Ta skupina je ob petju in spremljanju glasbil izvajala pester narodni ples, ki je izražal zbliževanje mladine na vasi. Naslednja skupina je bila v pisanih oblekah bojevnikov in je tudi izvajala bojni ples. In še druga skupina je nastopila s svojim programom. Višek te plesne prireditve, ki je trajala kar celo uro, je bil ples dveh mladih plesalk v čisto belih sarijih in s pajčolanii okrog pleč, ki sta izvajali bolj umetno, a še vedno indijski koreografijo, dočim so bili prejšnji nastopi bolj narodni plesi. Pri teh dveh plesalkah sem prvič doživel tisti, za vzhodne narode tipični ples tudi dlani in prstov. Vsi plesalci in plesalke so imeli na nogah venec kragulčkov, ki se po svoje prispevali k zvočnosti in ritmu. Videlo se je, primerjajoč ples deklet na farmi Don Boska pri misijonarju Zabretu s tukajšnjim, da se tu dekleta plesov nauče v šoli, zato kajpada zmorejo večjo koreografsko bogatijo in popolnejše izvajanje.

Po programu in skupinskem fotografiranju z obiskovalcem so nas prijazne indijske sestre povabile na kosilo v svoj samostan, a vsaj jaz radi velike vročine, nekaj pa tudi radi utrujenosti, nisem imel teka, sicer sem se pa na vsem potovanju itak preveč krepčal in se je prileglo malo posta. Po kosilu smo se podali na misijon, in imajoč pred očmi, da nas čaka še precej poti, sem se v sobici malo zleknil in zadremal.

Ob 17 smo se z avtom nekega prijateljskega indijskega duhovnika podali proti Raghampurju, ki je morda oddaljen kakih 10 km od Cukalovega misijona, katerega področje je pred ustanovitvijo Cukalove fare spadalo cerkveno pod Raghampur. Za Slovence je ta misijonska postaja na bengalskih poljanah zato pomembna, ker so na njej delovali domala vsi slovenski misijonarji po nekaj let, morda še največ pokojni p. Stanko Poderžaj, ki je postaji marsikaj pridobil. Kar kmalu smo dospeli v precejšnjo vas sredi bujnega zelenja, med katerim se je belila v kolonijalnem slogu zidana cerkev z enim stolpom. Cukale naju je opozoril, da so v stolpu trije zvonovi, ki je zanje zbral denar

v Združenih državah pokojni misijonski gorečnik župnik Anton Merkun menda že pred kakimi 30 leti, pač ko je p. Poderžaj deloval v Raghampurju. Sedaj na misijonu ni več Slovenca, ampak domačin Indijec s kaplanom, tudi Indijcem. Po ogledu cerkve smo se zatekli na verando misijonskega poslopja, kjer so nas pogostili s krepčilno pijačo in sadjem. Uslužni misijonar nas je potem peljal malo po misijonskem ozemlju, ki je dosti obsežno, tako da na rjem tudi marsikaj pridelujejo. Najprej nam je pokazal veliko dvorano, ki jo je sezidal o. Stanko Poderžaj. Zraven stoji še druga stavba, nekak Misijonski zavod, v katerem živi kakih 40 fantičev kot notranji gojenci. Tudi tu smo doživeli okinčanje in pevski ter plesni nastop, za katerega, kakor kaže, so fantiči stalno pripravljene za primer kakega pomembnejšega obiska. Ti fantje so nam zaigrali kar na več instrumentov, kakor kakšna godba; eden od njih se je pa tudi izkazal v govorništvu, tako da sem tudi tu, kakor že pred dnevi v Goi v zavetišču bivšega salezijanca, ugotovil, da morajo imeti Indijci poseben dar za govore.

Ko smo se vračali, je ravno iz zvonika raghabpurske cerkve lepo pozvanjalo in sem imel vtis, da nam pojejo domači zvonovi. Klicali so pa vernike k nekakim duhovnim vajam ali misijonu, ki ga je vodil indijski jezuit tiste dni v župniji. Po poti grede smo srečavali skupine domačinov, ki so se, lepo oblečeni pomikali proti svoji cerkvi na vabilo slovenskih zvonov...

Po večerji na Cukalovem misijonu sva se poslovila od kuharja, ne pa še od Cukala, ki je dejal, da bo drugo jutro prišel v Kalkuto, da naju pospremi na letališče za odhod v Siam ali, kakor se danes pravi, v Tajsko deželo in se od naju tam poslovil. Vozil naju je v Kalkuto spet domači duhovnik, Cukalov prijatelj, ki je vodja velikega deškega naselja s 150 fantiči. Srečno naju je pustil pred Zavodom sv. Frančiška.

Ko se približava vhodnim vratom znotraj zida, ki loči zavod od ceste, zagledava tam med vrati visoko postavo, oblečeno v bel talar. Pozdravi naju, rekoč: „Jaz vaju pa poznam. Sta Slovenca, kajne!“ Bil je to kalkutski nadškof, kardinal Picachi, ki so mu naši misijonarji povedali o najinem obisku. Prvič sva ga to pot srečala in se mu seveda spoštljivo priklonila. Mislila sva spričo najinega odhoda naslednji dan, da je bilo to srečanje z njim ne le prvo, ampak tudi zadnje. A sva se pošteno zmotila...

V mislih na obisk druge misijonske dežele in dveh slovenskih misijonark tamkaj, sva po dokaj utrudljivem dnevu, ki pa je bil poln doživetij, kar brž trdno zaspala.

(Sledi.)

Lepo prosimo, poravnajte naročnino!

Kdor ima kaj poravnati še za nazaj, ima za vsak letnik plačati 10.000 pesov ali 7 dolarjev.

Priporočamo se za prispevke v tiskovni sklad KM;

„Katoliški misijoni“ so važen dejavnik v slovenski misijonski akciji. Ohranjamo jih z združenimi močmi!

PO MISIJSKEM SVETU

PAPEŽEV NASVET je vredno ponoviti tudi med novicami „Po misijonskem svetu“. Ko je nastala taka kriza zlasti misijskih poklicev, da so ogrožene celo že ustanovljene misijske postojanke, ker ne bo dosti duhovnikov, je istočasno nastal nekak preplah, da se bojimo mladim ljudem odpirati te možnosti, ki jih imajo, da darujejo svoje mlade sposobnosti misijonom. Papež naravnost pravi: „Pojdite med svojo mladino! Pojdite jim osebno naproti in jih vabite!“ Ni rekel: silite! Pač pa čisto jasno: vabite. Mi pa se bojimo celo vabiti, ker se takoj kdo oglasi, da delamo propagando za misijske poklice. Ali ni tega delal Kristus? Drugo pa je vprašanje, kako naj se kdo odzove. Gotovo ne tisti, ki ne bo imel milosti poklica. A koliko mladih ima ali bi imelo poklic, če bi jih kdo povabil. Ta papeževa beseda ne velja le za škofo, velja tudi za duhovnike in starše.

V INDIJI je nastala napetost, odkar je bil dan predlog, naj se uzakoni kot kaznivo dejanje spreobračanje iz hinduizma v drugo vero. Spregovorili so škofo, posebno učinkovito poslanico je poslala Mati Terezija, ki na nek način več zaleže kot protest škofov. Kako zna priti do ostrih spopadov, priča zgled iz vzhodnoindijske države Arunachal Pradesh. Prenapeti hindujci so napadli 40 misijskih

postaj. Škof Jožef Mittathani iz Tez-pura v Assamu ne upa več iti na mnoga področja svoje škofije, ker ni varen življenja, kljub temu, da je domačin. Zagrizeni hindujci mu namreč grozijo, da ga bodo ubili. Pismo Matere Terezije zaradi njegove važnosti in lepe vsebine objavljamo posebej.

V SENEGALSKEM MESTU DAKAR so katoličani napravili velik korak. Dobili so cerkev za 6.000 katoličanov, ki žive v tem mestu. Saj predstavljajo tretjino meščanov. Stvar so dosegli dosti preprosto. Odkupili so veliko kinodvorano in jo preuredili. Nadškof kardinal Thianum je blagoslovil novo cerkev. Župnijo vodijo trije patri belih očetov.

NEKDANJA INDOKINA je dežela velikega trpljenja. V Kampuč in Laosu je neprestano umiranje. Cerkev je praktično izginila. V Južnem Vietnamu je še vedno okoli 300 duhovnikov v zaporu. To so sami domačini. Saj tuji so morali vsi oditi. Ostalim duhovnikom je premikanje iz kraja v kraj onemogočeno. Občinski urad mora dati dovoljenje za vstop v semenišče ali redovno družbo. „Verska svoboda“ je na papirju, Cerkev pa trpi in je na najbolj pretkane načine ovirana v svojem delu.

BURUNDI, znana afriška država, je izgnala 70 misijonarjev, češ da so ščuvali ljudi proti vojaškemu režimu,

ki ga vodi Jean Bagaza. Papež je v avdienci 13. junija izrazil bolečino zaradi tega nenadnega dogodka. Saj v Burundiju je 63 odstotkov katoličanov in Sveti sedež ima v državi svojega zastopnika in prav tako Burundi v Vatikanu. Papež je obžaloval, da se je to zgodilo tako nenadno, brez predhodnih opozoril — ali če treba — pritožb. Izrazil je, da je Cerkev pripravljena popraviti napake, če jih dela kdo izmed misijonarjev, ne more pa odobravati takih nenadnih ukrepov, posebno, ker s tem država oropa mnoge vernike verske opore in posebej še zato, ker ima diplomatske odnose z Burundijem.

V HONGKONGU je veliko novodošlih kitajskih katoličanov iz celine, ki se mislijo vrniti, ko bo čas ugoden. In to ne le iz domotožja, ampak z namenom, da gredo prebujat Cerkev, ki je v katakombah. Število katoličanov v Hongkongu je od leta 1950 naraslo od 40.000 na 250.000. Do zdaj je ustanovljenih 30 župnij, nekako 40 pa se jih pripravlja. Katoliških šol je preko 300 in imajo velik ugled. V njih je vsega 270.000 učencev. Tudi karitativno delo je lepo organizirano. Saj se iz vseh delov Azije ozirajo na Karitas v Hongkongu, ki ima center v stavbi s 14 nadstropji in še 14 podružnic. Če je iskra upanja za bodoči kitajski misijon kitajska emigracija po svetu, potem je posebno veliko upanje Hongkong, ki je najbolj naravno povezan s Kitajsko.

DALAI LAMA, tibetanski duhovni vodja, je izjavil, da se bo rad vrnil nazaj v Tibet, a šele takrat, ko bo položaj šestih milijonov Tibetancev vidno boljši. Baje so ga kitajski voditelji že povabili, naj se vrne. Po-begnil je v Indijo leta 1959 in z njim tisoči Tibetancev. Sedanja „odjuga“ tudi njemu daje upanje, da se bodo

na Kitajskem, torej tudi v zasedenem Tibetu, razmere spremenile.

KOMEINIJEVA VRNITEV nedvomno spravlja v težek položaj katoliške postojanke. Malteški red je pred 20 leti na prošnjo šaha in papeža Janeza XXIII. odprl bolnico v Teheranu. Ko pa je nova vlada dala vedeti, da ne garantira za življenje tujega oseba, so bolnico zaprli in odpoklicali 27 zdravnikov, ki so tam delovali. Kot vemo, pa še vedno vztrajajo v gobavskem naselju usmiljenke, katere vodi naša slovenska misijonarka s. Cecilija Rode. Itak pa niti politiki ne vedo, kako se bo vsa politična zmešnjava v Perziji končala.

TANZANIJSKI KATOLIŠKI LIST „Kiongozi“ ima vedno več naklade. Za afriške razmere je veliko, da ima katoliški štirinajstdnevnik 37.000 naročnikov. List je pisan v afriškem jeziku „svahili“. To je uradni tanzanijski jezik. Ustanovili so ga beli očetje. Zdaj ga izdaja škofovska konferenca. V pravi lista je zaposlenih sedem ljudi. Stroški se krijejo delno z naročnino (80 %), delno z oglasi (20 %).

MEDNARODNA KARITAS je imela 23. maja svoje zborovanje. To je zveza vseh karitativnih krščanskih ustanov. Zborovanje je bilo v Rimu. Vatikan je zastopal tajnik Agostino Casaroli. Organizacijo vodi prelat Georg Hüßler iz Zahodne Nemčije. Glavni govornik je bil kardinal Alojzij Lorscheider, škof iz Fortaleze v Braziliji. Razprave pa so se sukale predvsem okoli sodobne dobrodelnosti, obenem pa so študirali tudi nove oblike revščine. Iz nekdanje „romantike“ karitativnega dela prehajajo vse dejavnosti v daljnoročno pomoč, po znanim pregovoru: „Človeku ne poma-gaš, če mu daš ribo, ampak če ga naučiš ribe lovit“.

naši misijonarji pišejo

JAPONSKA

Da je misijonar o. VLADIMIR KOS SJ z nami vedno v zvezi, o tem nam pač najlepše pričajo njegove pesmi, ki nam pričarajo duhovne tajne japonske zemlje, pa tudi njegovi tehni članki, ki smo jih zadnje čase precej objavili v našem listu.

S. JOŽEFA ŽUPANČIČ, ki je na okrevanju v kraju Maiko, se nam je pa oglasila s kratkim pismom za Veliko noč, v katerem se zahvaljuje za poslano ji pomoč in pravi:

„Naši reveži tam v Kamazaki bodo s pomočjo slovenskih dobrotnikov doživeli veselo Alelujo, čeprav je ne razumejo. Zelo sem hvaležna Vam in vsem dobrotnikom! Od časa do časa dam tudi za kako mašo tu na Japonskem, da se daruje za slovenske dobrotnike. Ostanimo združeni v molitvi!“

FORMOZA

Februarja meseca nam piše maryknolski misijonar, duhovnik FRANC REBOL, ki se tudi zahvaljuje za poslani mu dar in obljublja molitve za dobrotnike. Potem pa nakaže razpoloženje v njegovi deželi po novem zblizanju Združenih držav Severne Amerike in rdeče Kitajske:

„Nazaj na Formozo sem se vrnil po božiču. Našel sem vse tako kot prej. Zaenkrat še nimamo nobenih

težav radi našega USA državljanstva. Saj pa ohranjuje Severna Amerika še jako velike trgovske zveze s Formozo. Ljudje so do nas še vedno zelo prijazni in niso pozabili pretekle pomoči, ampak so hvaležni. Kako bo pa v bodočnosti, če le pridejo na otok rdeči, ne vem, a slutim da bo za misijonsko delo težko.“

Koncem aprila se nam je oglasil dr. JANEZ JANEŽ, ki med drugim tudi tole pove:

„Gospod Majcen mi je že dvakrat pisal iz Rima. Počasi gre proti domu. Menda bo šel čez mejo aprila meseca. Vse kaže, da ga ne bo več nazaj. Pogrešal ga bom.“

Z menoj še vedno vse v redu, zdrav sem in delam. Junija dobim na naš oddelek tri mlade kitajske zdravnike in jih bo spet treba učiti..., kar pomeni zame veliko težje delo.

Junija dobim iz Tokyja zadnji model rentgena, ki bo izredno velik in za vse mogoče preglede in primere; stal bo nad 30.000 ameriških dolarjev. Glede nove zidave v naši bolnišnici: delajo načrte in se posvetujemo, a končno bo Rim odločil, se pravi generalna kurija kamilijancev.

Na otoku vse mirno, napetost je popustila, ameriški senat je otok kar dobro zaščitil z zakonom, ki ga je moral tudi Carter podpisati. Mero-dajni tu so zelo žilavi, hočejo doseči

ponoven pristop v Združene narode in imeti z USA uradne odnošaje. Ta teden je menda podpredsednik rdeče kitajske vlade v Pekingu zagotovil Amerikancem, da nas bodo pet let pustili v miru, če bomo pridni... Kaže, da res nimajo sile, da bi nas zasedli, saj imajo na celini dovolj sitnosti sami s seboj. Ne vem, če pride tudi letos gospod Pavle Fajdiga. Če ga kaj vidite, mu recite, naj mi preje sporoči. Zelo bom vesel, če pride...

(Op. ur.: G. Pavle Fajdiga je na svojih uradnih potovanjih na bližnjo Japonsko že dvakrat obiskal misijonarja, zadnjikrat je bil celo kar cel teden pri njem; ko je misijonar to pismo pisal, kajpada še ni mogel vedeti, da je Pavel Fajdiga med pokojniki.) Sedaj ni več letališča v Tajpeju, ampak 40 km proti jugu; februarja so ga odprli.

Od s. ANICE MIKLAVČIČ imamo štiri pisma, eno iz srede januarja,

S. Anica Miklavčič na Japonskem. K tej sliki je tale napisala: Takagi Midori je bila pred 25 leti kot triletna deklica moja učenka klavirja... Tu je z menoj v družbi s svojo mamo.

drugo s konca februarja, tretje s prve polovice maja in zadnje iz srede junija. Iz njih povzemamo tele za vse zanimive podrobnosti iz njenega življenja in delovanja:

„To pismo Vam pišem iz San-Min, kjer ostanem dva dni, da učim tukajšnje otročad krščanski nauk. Zelo radi se ga udeležujejo, tudi zato, ker vedo, da jih čaka lep križec, če znajo lepo moliti, posebno kesanje. Tudi danes me je na cesti poklicala mlada deklica, pa kar tam sklenila roki k molitvi, zaprla oči in prav lepo zmolila kesanje. Tako sem ji dala priljubljeni križec, saj so v moji torbici vedno pripravljene... Hvala Bogu, da imam nekaj dobrih duš, ki mi križce pošiljajo! Med temi mojimi dobrotnicami je ga. Leskovec, ki mi že toliko let pomaga; sedaj se ji je pa pridružila še Dora Kosovel iz Ma-

rijine družbe na Via Risorta v Trstu. Ta mi je pred kratkim poslala jako lepe križce za moje jetnice in druge.

Prosim, molite zame in sploh za Taiwan, ki je zaskrbljen, odkar ga je Carter zapustil. Vse govori o tem. Še otroci... Danes med krščanskim naukom sem otrokom razlagala, da je na svetu tudi nekaj slabih ljudi, ne le dobri, pa je neka deklica vprašala: „Ali je Carter med slabimi ali med dobrimi...?“

V tretjem pismu, ki nam ga pa piše z Japonske, nam izraža svoje veselje, da je ta obisk doživela:

„Skoro se mi zdi, da sanjam: Po desetih letih sem spet v tej deželi, v kateri sem doživela 15 let mojega misijonskega življenja. Ko smo leta 1953 prišle sem prve tri sestre, in sicer v Tokyo, smo bile brez vsega.

S. Miklavčič s prijaznimi Japončki.

S. Miklavčič: „Tudi naša prva učiteljica pred 25 leti, Iwasaki San me je prišla obiskat in je kosila z menoj in mojimi japonskimi sosestrami. (Naša misijonarka je ona, ki stoji.)

Našle smo vse tako drago (res je Japonska dežela ena najdražjih na svetu...) Tudi nismo še znale japonsčine in se nismo mogle sporazumeti s trgovci. Jaz sem bila od vseh treh najmlajša, pa sem morala pogosto vse nesti nazaj, kar je katera napačno kupila...

8. maja smo v Tokyju torej praznovali 25 letnico našega tamkajšnjega otroškega vrta, ki smo me začele z njim leta 1954. Saj nisem mogla skoro spoznati: zdaj je vse novo, veliko poslopje, nova cerkev, hiša za novicijate, celo aklimatiziranje po sobah. Ko sem bila jaz tam, smo pre-mogle le samo pečico, ki smo jo po-zimi, ki je tam zelo huda, nosile iz prostora v prostor. Tudi v cerkev smo jo nesle seboj, ko smo imele pol ure pred mašo premišljevanje, a na

pečico smo ta čas postavile lonec s krompirjem, da se je kuhal; ko smo čule, da prihaja misijonar maševat, smo lonec hitro odnesle, a je le vsa cerkev dišala po kuhanem krompirju.

Sestre so zelo prijazne z menoj in me vodijo po vseh petih hišah, ki so bile med tem ustanovljene po Japon-skem. Veliko mojih nekdanjih učenk sem že srečala, s katerimi se kar po japonsko pogovarjam, saj tega je-zika še nisem pozabila. Jutri grem v Nagasaki, kjer so pokopani japon-ski mučenci, potem v Kagošimo, nato v Kyoto, pa nazaj v Tokyo. 30. maja mislim nazaj na Formozo.

Hvala Bogu za ta krasno preživelih mesec počitnic, ki jih pač nisem vred-na, pač pa sem jih bila potrebna. Že-lela sem tudi srečati misijonarja Ko-sa, pa ga doslej nisem mogla dobiti,

S. Anica Miklavčič z evropsko in japonsko sosestro na sprehodu po Tokiju.

ker je veliko zdoma, po univerzah.

Pot na Japonsko mi je plačala sestra provincialka na Japonskem, ki mi je vrhu vsega še veliko lepih in potrebnih stvari nakupila.“

V zadnjem pismu, ki ga je že spet pisala s Formoze, opiše misijonarka zanimiv primer uslišanja:

„Ko sem se vrnila z Japonskega, sem se takoj podala na obisk k jetnicam, pa me je prišla obiskat ena, ki je bila pravkar izpuščena iz ječe. S solzami v očeh mi je pripovedovala, kako ji je Bog na čudovit način pomagal, da je prišla ven. Vse je

bilo temno in brezupno. Morala bi položiti 500.000 N.T., da bi jo izpustili, a jih ni imela. Jaz sem jo bila tedaj tolažila in ji prigovarjala: Zaupaj v Boga, ki je vsemogočen; kadar najmanj pričakuješ, prestavi tudi gore... Moli goreče, sem ji prigovarjala in ji tudi obljubila: Tudi jaz bom molila zate. Štiri dni zatem je njen sin na čudovit način dobil vsoto 500.000 N.T., nakar so jo takoj izpustili. Zdaj je prišla k meni, da se mi zahvali, ker sem jo naučila moliti in zaupati v Boga. Sedaj se ta žena pripravlja na sveti krst in želi biti do smrti zvesta Bogu.“

Slovenski misijonarji so naši zastopniki pri delu za širjenje kraljestva božjega v svetu. Naša krščanska dolžnost je, da z njimi sodelujemo. Že Slomšek je rekel, da sta „molitev in miloščina kakor dve peruti, po katerih leti evangeljski glas po vsej zemlji“.

Molimo in darujemo za slovenske misijonarje tudi mi!

"KATOLIŠKI; MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerdel kvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1979: V Argentini: I. polletje 3.000 pesov, drugo polletje 7.000 pesov. Celotna izven Argentine 7 dolarjev oziroma odgovarjajoča vrednost v drugih valutah.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bme. Mitre 97, 1704 Ramos Mejia.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico. rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijele, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Argentina: Pavla Cukjati, 20.000; Franci Markež, 50.000; Alojzija Rezelj, 10.000 pesov.

Venezuela: Bartol Ciril, 80 bolivarjev; Jakoš Anton, 50 bol.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Radota Sušnika na Madagaskarju: družina Stane Mehle, 75.000; za Petra Opeka, istotam, ob krstu sina Andreja, familia Anavi, 100.000.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Ivanka Flisar, 13 dol.; Jakob Kvas, 3 dol.; Jakob Kranjc, 20 dolarjev; vsi iz Kanade.

ZA MISIJONSKI ZAVOD V ARGENTINI

Vzajemni sklad Slovenske vasi, 850.000. pesov

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJI!

Zvedavo nas gledata . . .

Registro de Prop. Int. No. 20221
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612